

# РЕШЕНИЕ

№ 40071

гр. София, 01.12.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ:** Маргарита Немска  
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9797** по описа за **2025** година докладвано от съдия Виржиния Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на Д. С. Б., с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение от 04.06.2025г., постановено по нахд № 11125/2024г. по описа на СРС, 21-ви състав. С обжалваното решение е изменен електронен фиш серия К 8389816 издаден от СДВР, като с оспорваното решение деянието е преквалифицирано от такова по чл. 189, ал.4, във вр. с чл. 182, ал. 4 вр. ал.1, т.2 от ЗДвП в такова по чл. 182, ал.1, т.2 от ЗДвП вр. чл.21, ал.2, ал.1 от ЗДвП, а наложеното наказание глоба намалено от 100лв. на 50 лв.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение като постановено при съществени нарушения на процесуалните правила и противоречие с материалния закон, основания за отмяна по чл. 348, ал.1, т.1 и т. 2 от НПК. Правят се възражения, че въззивният съд се е произнесъл „сврѣхпетитум“, тъй като без нарочно искане в този смисъл е изменил оспорвания фиш. Според касатора след като не са били налице основанията за повторност съдът е следвало да отмени акта като незаконосъобразен. Счита, че съдът е допуснал съществено процесуално нарушение като не е допуснал до разпит А. Р., за когото жалбоподателят твърди, че е управлявал процесното МПС. По същество от съда се иска да отмени съдебното решение и изменения с него електронен фиш. В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, се явява лично и поддържа жалбата. Ответникът по касационната жалба - СДВР, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител. Няма постъпили становища по жалбата.

Представителят на СГП счита жалбата за неоснователна.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXV касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14 - дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От фактическа страна районният съд е установил, че съгласно справка на АИС на КАТ лек автомобил „Х. Г.“, рег. [рег.номер на МПС], е собственост на жалбоподателя Д. С. Б.. На 17.11.2023 година около 17.44 часа същата е управлявала автомобила в [населено място], [улица]при кръстовището с [улица]с посока на движение от [улица]към Околовръстен път с 66 км/ч при ограничение на скоростта 50 км/ч, въведено с пътен знак В 26. Нарушението е установено с АТСС MD 1192. В процесния фиш нарушението е квалифицирано като повторно от влизане в сила на електронен фиш серия К № 3860046 от 10.08.2020 година, ( влязъл в сила според АНО на 04.08.2023 година) за нарушение на член 21 , ал.2 от ЗДвП. От справка от картон на водача от АИС на ОПП-СДВР районният съд е установил, че фиш серия К № 3860046 е връчен на водача на 20.07.2023 година и е със статус „отменен“.

За да постанови съдебния акт съдът е изложил съображения, че нарушението е безспорно доказано, предвид приобщените материали по делото, а отговорността на жалбоподателя е правилно ангажирана предвид данните, че същата е собственик на МПС. По отношение на наложената санкцията на водача за нарушение, извършено в условията на повторност съдът е приел, че неправилно нарушението е квалифицирано като „повторно“, като е взел предвид, че електронен фиш серия К № 3860046, „който е послужил за ангажиране на административнонаказателната отговорност на лицето при условията на повторност по смисъла на § 6, т. 33 ДР на ЗДвП и на основание чл. 182, ал. 4 ЗДвП, е отменен. В тази връзка е преквалифицирал основанията за налагане на санкция на такова по чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП и е намалил размера на наложената санкция на 50 лева.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

При постановяването му не е допуснато нарушение на закона. Въззивният съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени обстоятелства и съответните правни изводи. При правилно изяснена фактическа обстановка първостепенният съд е достигнал до законосъобразния извод за съставомерност на деянието, за което е санкционирана жалбоподателя. Обвинението е подкрепено от приобщените към административнонаказателната преписка документи, които са безпротиворечиви и взаимно допълващи се и установяват изложената в електронния фиш фактическа обстановка. Съдебният състав подробно се е аргументирал защо кредитира всяко едно от приетите по делото доказателства. Изследвани са всички релевантни за спора обстоятелства. Обсъдени са в съвкупност събраните доказателства и въз основа на тях съдът правилно е приел, че оспорващата е извършила вмененото ѝ нарушение, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната ѝ отговорност.

Съдът намира, че независимо от събраните по делото доказателства, установяващи, че автомобилът, с който е било извършено нарушението за скорост, е със собственост на Д. Б. и Ж. Б., при правилно приложение на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП жалбоподателят е била санкционирана, макар и да не е едноличен собственик на процесния автомобил. От доказателствата по делото се

установява, че санкционираното лице не се възползвало от предвидената в чл. 189, ал. 5 от ЗДвП възможност в 14дневен срок от получаването на ЕФ да представи в съответната териториална структура на МВР писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, респ. такава не е приложена и към жалбата срещу процесния електронен фиш. Следователно, същата е възможен субект на описаното в електронния фиш нарушение.

В тази връзка следва да бъде отбелязано, че съдът не установява да е допуснато процесуално нарушение във връзка с евентуален разпит на сочения за водач на МПС А. Р.. Няма данни жалбоподателката да е подала декларация, в която да е посочила същия за извършител на нарушението. В жалбата, иницирала първостепенния съдебен контрол също не се съдържат такива данни, не е било направено доказателствено искане в тази насока, нито с нея, нито в съдебно заседание. Името му се споменава за първи път едва в пледоарията по същество, заедно с твърдението, че автомобилът е бил съвместно ползван от общо три лица, а искане за разпита му се прави едва с касационната жалба. Ето защо, според касационния състав, районният съд не е допуснал процесуално нарушение.

Несъответни на материалите по делото се явяват и твърденията, че на жалбоподателката не е дадена възможност да се запознае с доказателствата по делото и да прави съответните доказателствени искания. Видно от съставения протокол от съдебно заседание, жалбоподателката е изрично запита дали има доказателствени искания, на което е дала отрицателен отговор. Няма данни същата да е оспорила съдържанието на протокола или да е й отказан достъп до делото, включително и в деловодството на съда.

Районният съд в съответствие с правомощията си по чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН, правилно е изменил ЕФ, като е приложил разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, предвиждаща по - леко наказание за установеното нарушение, с оглед липсата на „повторност“ на нарушението по смисъла на параграф 6, т. 33 от ДР на ЗДвП. Законодателно уредено е правомощието на Съда да преквалифицира даденото нарушение. Съгласно чл. 63, ал.7, т.1 ЗАНН, Съдът изменя акта по чл.58д, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. В случаят Съдът е изменил електронния фиш в частта на неговата правна квалификация и съответно е намалил наказанието, като е приложил закон за по-леко наказуемо нарушение, като не е налице съществено изменение на обстоятелствата на нарушението по чл. 21 ал.1 от ЗДвП. В случая е отпаднал по - тежкия квалификационен признак за „повторност“ на нарушението по чл. 21 ал.1 от ЗДвП, обуславящо намаляване размера на глобата. С ТР № 8/ 16.09.2021г по тълкувателно дело № 1/2020 Върховният административен съд на Република България - ОСС от I и II колегия на ВАС посочва, че : „Упражняването на правомощието за прилагане на закон за същото, еднакво или по-леко наказуемото нарушение от съда е не само гаранция за законосъобразност на административнонаказателната дейност, но и инструмент за постигане на бързина в правораздаването предвид правораздавателния характер на наказателното постановление и липсата на правомощие на районния съд, след като отмени наказателното постановление, да връща преписката на административнонаказващия орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Обратното би значило нарушителят да остане ненаказан при проведено пълно доказване на извършено административно нарушение от фактическа страна, т.е. да остане ненаказано противоправно поведение, което изпълва съдържанието на различна от посочената в наказателното постановление законова разпоредба, който резултат противоречи на целите на административното наказание, регламентирани в чл. 12 ЗАНН. Същината на правораздавателната функция на държавата, в случая упражнявана от районния съд, не е подчинена единствено на целта да се осигури право на защита на лицето, подведено под

административнонаказателна отговорност, а и на целта да се защити правовият ред, когато безспорно е установено неговото нарушение, разбира се, при спазване на основното човешко право на справедлив съдебен процес. Затова при тълкуване на релевантните в настоящия случай законови разпоредби следва да се осигури баланс между тези две цели. Тълкуването на правомощието на районния съд в горния смисъл е съобразено с изискванията за справедлив съдебен процес по член 6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /Конвенцията/. Постановените досега осъдителни решения на Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ срещу България са по наказателни дела, по които правната квалификация на деянието е променена с окончателен съдебен акт и лицето е било лишено от възможност да се защити срещу нея пред съд. Възможността за касационно обжалване на решението на районния съд изрично е предвидена от законодателя още с измененията на ЗАНН през 1998 г., т.е. лицето има възможност за защита срещу променената правна квалификация пред още една съдебна инстанция, включително да се защити и в случаите, когато счита, че преквалификацията се основава на съществено изменение на обстоятелствата на нарушението“. В този контекст настоящият касационен състав намира за неоснователни аргументите, че не би следвало районният съд да преквалифицира описаното в Електронния фиш административно нарушение, защото така се ограничавало и възпрепятствало правото на защита на касатора. След като липсва съществено изменение на съставомерните факти относно нарушението по чл. 21 ал.1 от ЗДвП в електронния фиш, то районният съд правилно е упражнил правомощията си по чл. 63, ал.7, т.1 ЗАНН. Правото на защита на касатора не е ограничено. Нарушаване правото на защита би било налице, когато правната квалификация на деянието е променена с окончателен съдебен акт и по този начин лицето е лишено от възможност да се защити срещу нея пред съд, а разглежданият случай не е такъв, тъй като решението на СРС подлежи на касационно обжалване, каквото е и сторено.

При този изход на делото пред СРС, е правилен изводът на съда, че СДВР има право на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН. Съгласно чл.63д, ал.1 ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Нормата на чл.143, ал.1 АПК ( в редакцията действаща към момента на постановяване на решението) предвижда, направените от жалбоподателя разноски да се възстановят от бюджета на органа издал акта, само когато съдът отмени (изцяло или отчасти) обжалвания акт, респ. отказа да се издаде акт. В случая СРС е изменил акта прилагайки закон за по-леко наказуемо нарушение, поради което и отговорността за разноски, не може да се разпреди съгласно правилото на чл.143, ал.1 АПК, което намира приложение при отмяна – цялостна или частична, на оспорения акт, в случая ЕФ.

Предвид всичко гореизложено, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон и не са налице касационни основания по чл. 348 от НПК за отмяната му. Затова на основание чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

От ответника по касация не са претендирани разноски и такива не следва да му се присъждат. Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XXV касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 04.06.2025г., постановено по нахд № 11125/2024г. по описа на СРС, 21-ви състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.